

Med dette som innhold har David skrevet et innlegg på Forumet. Det starter med øgleaktige eller dragelike skaperguder som Michael Harner sa han så i en visjon en gang rundt 1960. De fortalte ham at de var menneskehetens og jordklodens herskere. Da bodde han blant Conibo-indianerne i den peruvianske regnskogen, i Rio Ucayaliregionen av landet.

Innlegget bringer meg tilbake til den tiden da jeg fulgte den sjamanutdanning han den gangen sto for og til det han har skrevet og sagt om denne visjonen.

Det var for øvrig under samtalen om denne visjonen at den blinde conibo-sjamanen sa til Michael: Du kan virkelig bli en mestersjaman. Resultatet er som de fleste kjenner til. Michael Harners "Core sjamanism" er blitt en av samtidens mest omtalte og etterspurte sjamantradisjoner.

Men tilbake til David. David skriver blant annet:

"Den amerikanske shamanen og antropologen Michael Harner var sjokkert når i en rus med DMT blant søramerikanske indianere, møtte øgleaktige guder, og som sa at de hadde skapt menneskeheten for å kunne gjemme seg i menneskekroppene for å skjule seg for sine ytre fiender fra rommet.

Michael Harner var fullt overbevist om sannheten i det han hadde opplevd og fortalte det til indianerhøvdingen. Han snakket nesten aldri, men nikket kun på hodet ved hver fase av beskrivelsen. Så sa han, "Å de fyrene. Det sier de alltid. De er kun herrene over det ytre

mørket, mestre over illusjonen." Og han tilla dem ingen betydning”.

Michael Harner har omtalt denne visjonen og omstendighetene rundt den i begynnelsen av “The Way of the Shaman”. I den 1990-utgaven av boken jeg har, kan man lese om dette på sidene 2 til 8. Jeg har en kassett der haan beskriver denne hendelsen, og har også hørt ham fortelle om dette som skjedde i jungelen.

Den gangen da disse tildragelsene skjedde, var han antropolog, og gjorde feltarbeid blant indianerne. Han opplevde det frustrerende at de ikke delte sine erfaringer med det overnaturlige med ham. Til slutt ble han fortalt at for å lære, måtte han selv ta sjamanenes superdrink. I boken forteller han at han gikk med på dette, både nyskjerrig og skjelven, fordi indianerne advarte ham og sa at erfaringen kunne være meget skremmende.

Jeg skal ikke repetere den beskrivelsen som Michael kommer med i boken sin. Den handler om å bli tatt, bli transportert fra den ordinære og sansbare virkeligheten og inn i mytologiverdenen, en verden som han inntil da i praksis ikke hadde utforsket i det hele tatt og kun hadde hatt teoretisk befatning med.

I et 45-års tilbakeblikk er det man leser en beskrivelse av hans reise fra hodet til hjertet. Han skriver om hvordan bedøvelsen tok ham, hvordan språket ble borte. Om dødsangsten og om at han prøvde å holdet hjertet i gang ved viljens hjelp.

Det var midt i dette at visjonene kom til ham, og han fikk vite at når han likevel var dødende var det trygt å gi ham denne visjonen, som David refererer til.

Heldigvis overlevde Michael ajahuascha-erfaringen og kunne gjenkalle visjonen etterpå.

De første han delte den med var Bob og Millie, et amerikansk par som drev en misjonsstasjon i nærheten. Da han fortalte om det himmelske krypdyret som gurglet frem fossende vann ut av kjeften, trakk de frem Biblen og Åpenbaringens bok, kapittel 12. Misjonærparret av forbløffet over at en ateristisk antropolog kunne ha fått disse visjonene som fantes i Bibelen ved å ta en drikk gitt ham av en heksedoktor.

På en kassett jeg har forteller Michael at dette fikk misjonærparret til å forlate jungelen og dra hjem til Iowa, der de begynte som bønder. Dessuten utviklet de med tiden en interesse for sjamanisme. Michael beretter at de i blant ringer ham når jordene trøker og de trenger regn.

Etter at han hadde fortalt om denne visjonen til Bob og Millie, ville han ha Conibo-indianernes oppfatning av visjonen. Han tok derfor kontakt med den han mente hadde mest innsikt på området, en blind og barføtt sjaman, som hadde gjort mange reiser inn i ånde verdenen ved hjelp av ajahuascha. Det var altså han som bemerket om himmeldragene og deres utsagn om at de var menneskehetens og planetens herskere:

- Ja, de sier alltid så. Men de er bare herskere over det ytre mørke...

Da gikk det opp for ham at det han hadde erfart alt var kjent for denne blinde sjamanen fra hans egne mytologireiser. Erfaringen der i jungelen førte til at Michael Harner bestemte seg for å lære alt han kunne om sjamanisme.

Etter at han hadde fortalt sin historie, la denne sjamanen til:

-Du kan sikkert bli en mestersjaman ...

Det var kimen som gjorde at Michael Harner fikk interesse for å lære om sjamanisme i praksis, noe som fikk hans antropologkolleger til å bemerke at ...he has gone native...

Så tilbake til David s innlegg.

Han har funnet denne hendelsen beskrevet i konspirasjonsteoretikeren David Ickes bok "The biggest Secret - The book that will change the world"

Så spør David: Hva slags erfaring var det Michael Harner hadde?

Her kommer min oppfatning: Disse omtalte øglegudene er mestere over mørket i den forstand at de er herrer over en skumringsdel av dyrearven vi kan nå i våre sinn. De er illusjoner i den forstand at de forsvinner i lyset som kommer fra Den store ånd. De har likevel sin opplysende oppgave i andre sammenhenger, og for andre vesener. Og som alle andre kraftdyr og hjelpere er de agenter for det hellige, om de ikke alltid kan formidle tingene i det perspektivet som den store ånd har på hele skaperverket.

De er som en stemme, en lav stemme i koret, kanskje en stemme med begrenset toneregister. Men særlig i jungelen, i det våte og varme miljøet under fuktige løvkroner og over våt og sølete jord, er denne stemmen sterk.

For meg er for øvrig den eneste gyldige og virksomme åndelige konspirasjonsvisjon at det hellige atår bak alt som eksisterer. Det er skapelsens utspring, mening og mål. Alle er vi på vei hjem. Alle åndelige krefter er hjelpere som styrer oss mot sirkelens sentrum. Kraftdyr er det helliges agenter. Åndelige veivisere er likeså. Den store konspirasjonen er altså at vi alle en gang blir frelste eller opplyste, om vi vil det eller ikke. Levende erfarianger av dette er etter min mening det som vil kunne forandre verden.

I samtaler har Michael fortalt om hvor ansporende denne visjonen var. Å treffe herrene over ytre mørke var heller ikke dagligdags, selv om de ikke var menneskehetens herrer og herskere...

Erfariangen fra jungelen fikk ham også seinere til å undersøke andre sjamanveier enn gjennom ajahuascha. Etter hvert kom han frem til at 9 av 10 sjamaner i verden brukte trommer eller rytmisk lyd som et hjelpemiddel til å få visjoner og innsikt. På den innsikten bygde han så sitt virke som sjaman i The Foundation for Shamanic Studies.

Det han lærer bort kalles "core sjamanism". I den vestlige verden er det dagens sterkeste tradisjon, med både muligheter og begrensninger. Mange som i dag studerer sjamanisme har fått inspirasjon fra ham.

For meg er det fortsatt spennende å lese om de erfaringene som Michael Harner hadde omkring 1960.

Selv om visjonen var kjent for den blinde sjamanen, var Michaels reise fra hode til hjerte både skummel og smertefull. Jeg ser på hans dødsangst som en åndelig erfaring, og ikke som en fysisk mulighet. Om det å drikke ajahuascha kan ha døden til følge har jeg diskutert med sjamaner som har flere hundre ajahuascha-reiser "innabords". De har alle benektet dette. De har heller ikke hørt at noe slikt har skjedd i det hele tatt. De tror heller ikke at det er mulig, uansett hvor mye ajahuascha man kan drikke.

Visjonen er egentlig angstløs. Angsten man erfarer er altså ens egen. I tillegg kommer det forbløffende faktum at mange av jungelsjamanene ikke er så opptatt av visjonene. Kanskje er det fordi de har fått den inn med morsmelken? De er mer opptatt av spyingen som skjer og renselsen som er følgene av dette.

Nylig har jeg til min forbløffelse erfart at det ikke er guddommelige visjoner som gir respekt i jungelen, men at du spyr grundig og grufullt. Det er tegn på indre renselse og ytre kraft.

Ailo Gaup.